

Ἦδη εἰς ἕκαστον στήθος, εἰς τὸν βυθὸν ἐκάστης καρδίας ἤρχιζε νὰ γεννᾶται τὸ πρῶτον στοιχεῖον, νὰ λάμπῃ ὁ σπινθὴρ πάθους, τὸ ὅποιον ἢ ἐλαχίστη σύγκρουσις ἠδύνατο νὰ μεγαλύνῃ καὶ μεταβάλλῃ εἰς λάβαν περιφλεγῆ.

Ἡ πάλῃ ἐξηκολούθει παρὰ τῆς κυρίας δὲ Φλὰρ μεταξὺ τῆς φρονήσεως, τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἔρωτος· ὁ ἔρως ἤρχιζε νὰ θριαμβεύῃ.

Ἡ ὀργὴ ἐκείνη, ἣτις γεννᾶται ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ν' ἀπαλλαγῆ τις ἀνθρώπων, θεωρουμένων ἐπιβλαβῶν, ὀργὴ φυσικὴ καὶ συνήθης εἰς τοὺς γέροντας, ἐτάρασεν ὑποκόπως τὸν γέροντα Φλὰρ καὶ τὸν Ἰάκωβον Νικου.

Ἴσως ὑπὸ τὸ ῥωμαλέον στήθος τοῦ τελευταίου ὑπῆρχε καρδία ἀλγοῦσα· ἴσως ἀνύμνησις ὀδυνῆσκέ, μία ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων θλίψεων, αἵτινες φανεύουσι τὸ πνεῦμα, ἐνῶ τὸ σῶμα διατηρεῖται ἔτι ἀκμαῖον, εἶχε συντρίψει τὸ γῆρας τοῦ κωφοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ὠμίλει ποτέ, τοσοῦτον εἶχε συνειθίσει νὰ ἐννοῇ τὸν κύριόν του δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος.

Καὶ ἡ Κάρμεν! — Αἱ διάφοροι συγκινήσεις τῆς ἐσπέρας, ὀλέθριόν τι μυστήριον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἴσως αὕτη καταλάβει... δὲν ἦσαν ταῦτα ῥητῆ διαψεύσει τῆς φαινομένης ἡσυχίας τῆς;

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ ἔχων ἐπιτετηθευμένην συμπεριφορὰν, εὐθυμον τὴν ἔκφρασιν, λεπτὰ τὰ χεῖλη, — ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ προσκλίνων βαθύτατα ἐνώπιον πάντων, ἐνῶ ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἀληθὴς κύριος, — ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς, ὁ διευθύνων μετ' ἀπολύτου ἐξουσίας ἐργοστάσιον δικησίων ἐργατῶν, πρὸ τοῦ ὁποῦ εἶχε ἕνα πᾶντες ἀκουσίως... δὲν ἔτρεφε καταχθόνιον τινὰ σκοπὸν;

(Συνέχεια εἰς τὸ προηγούμενον)

E. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδιῶν ἄνω προηγούμενα φυλλάδια)

Τοιαύτη ἦτο ἀπ' ἀρχῆς ἡ λύσις τῆς τραγωδίας ταύτης καὶ οὕτως αὕτη παριστάνετο ἐν τοῖς θεάτροις τῆς Ἀνατολῆς. Τραγικὸν ὅμως ἀληθῶς ἐπεισόδιον ἠνάγκασε τοὺς διευθυντὰς τοῦ καραγκιοζίου θεάτρου νὰ μεταβάλλωσι τὸ δράμα, ἀλλοίαν δίδοντες αὐτῷ λύσιν.

Ἐσπέραν τινὰ, εἰδίδετο ὁ Φερχάτ-Σερὶν, ἐν μεγίστῃ συρροῇ πλήθους, ὑπὸ παράπηγμα, ἐστημένον ἐν τινι πλατείᾳ τῆς Οὐζουντζιόβας, χωρίου τῆς

Θράκης, ἐνθα τελεῖται, ἢ μᾶλλον ἐτελεῖτο, παρακμάσασα ἤδη, ἡ μεγίστη τῶν πανηγύρεων τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, εἰς ἣν συχνάζει παντοδαπὸς κόσμος.

Εὐκόλως ἐννοεῖται, ὅτι μεταξὺ τοῦ ὄχλου ἐκείνου ὑπῆρχον καὶ οὐκ ὀλίγοι καλοὶ ἔμποροι καὶ ἀγορασταί, οἵτινες, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχοντες διασκεδάσιν, μετὰ τὰς θορυβώδεις καὶ πλήρεις κόπου ἐργασίας τῆς ἡμέρας, εὕρισκον ἐνίοτε ὡς καταφύγιον καὶ τόπον ἀναπαύσεως τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο. Παρουρίσκειτο καὶ ὁ γράφων τὴν διήγησιν ταύτην — τότε ἦτο ἔμπορος, μετήρχετο δὴλα δὴ ἔργων, ὅπερ κατὰ δυστυχίαν του κατέλειπε, προτιμήσας ἀντ' αὐτοῦ τὴν γραφίδα τοῦ ἐπιφυλλιδογράφου, δι' ὃ — ἄς σὰς εἶπῃ μίαν ἀλήθειαν — μεταμέλεται ἤδη ἀνωφελῶς, ἐνθυμούμενος *i tempi felici*, ὅτε δὴλα δὴ κτλ.

Ἡ παράστασις, κατὰ τοὺς πλείονας τῶν θεατῶν, προέβαιεν ἀριστα καὶ μετ' ἐπιτυχίας, οἱ πάντες δὲ περιέμενον μετὰ πολλῆς ἀγωνίας τὸ τέλος τοῦ ἐκτυλισσομένου δράματος.

Πλὴν, ὅτε ἡ γραία ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Φερχάτ τὸν θάνατον τῆς νέας, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀκροατῶν ἔμειναν χάσκοντες· ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἀρειμάνιός τις ὅμως Ἀλβανός, ὀργισθεὶς ἐπὶ τῇ κκεντρεθείᾳ τῆς γραίας καὶ θέλων νὰ τιμωρήσῃ αὐτήν, σύρει ἐκ τοῦ σελᾶχ αὐτοῦ ἀργυροῦν πιστόλιον καὶ σκοπεύσας πυροβολεῖ.

Καὶ ἔπεσε μὲν ἡ γραία, θῦμα τῆς μοχθηρίας τῆς, ἐπληγώθη ὅμως εἰς τὸν βραχίονα καὶ ὁ κινῶν ὀπισθεν τῆς σκηνῆς τὰ νευρόσπαστα ἀνθρώπος.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ δράματος.

Ἐξέρχεται μὲν καὶ ἤδη ἡ γραία ἀγγέλλουσα τὸν θάνατον τῆς ἐρωμένης, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπιφαίνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου ἡ νεᾶνις, μειδιώσα ὑπ' εὐδαιμονίας.

Ὁ Φερχάτ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, οἱ δὲ ἔρασταὶ ἀσπάζονται καὶ, ἐνηγκαλισμένοι, ὡς εἶναι, εἰσέρχονται εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ἡ γραία μέγα ἰσχυρὰ θνήσκει ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ φθόνου. Τὸ δράμα, ὡς βλέπετε, ἔλαβε λύσιν ἀρμόζουσαν· ἔχει τώρα καὶ καθαρίσιν, χάρις εἰς τὸ εὐαίσθητον καὶ τὴν καλαισθησίαν τοῦ Ἀλβανοῦ!

Δ'

Ὁ νεανίας ἡμῶν δὲν παρέμεινε μέχρι τέλους, ὅπως ἀκούσῃ ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν, ἣν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ φηγηθῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου.

Ἡ μεγάλη ἀναλόγως τοῦ χώρου τοῦ καφρνεῖου συρροῆς, αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν φώτων, ὁ καπνὸς τῶν σιγάρων ἢ

νάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ ταχέως.

Μόλις καταλιπὼν τὸ καφρνεῖον, ἔστη ἐν τῇ ὁδῷ, ὡς ἀνθρώπος μὴ γινώσκων τί νὰ πράξῃ καὶ ἀναποφάσιτος. Ἐκαμνε βήματά τινα, ἴστατο συλλογιζόμενος, καὶ πάλιν ἐβημάτιζε· ἐφαινετο διαπορῶν περὶ τοῦ πρακτέου, νὰ πέλθῃ ἢ νὰ μείνῃ.

Τέσσαρα ἢ πέντε βήματα ἀπὸ τοῦ καφρνεῖου, πρὸς τὰριστερὰ τῷ ἐξερχόμενῳ, ὑπάρχει στενὴ τις προκυμαία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ — ἄς τὴν ὀνομάσωμεν οὕτω, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο πρόχειρον ὄνομα εὕρισκόμεν — ἐκ τῆς ὁποίας, ὡς ἀπὸ μέρους πλείονας παρέχοντος εὐκολίας, ὑδρεύονται οἱ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὰς οἰκίας τῆς πόλεως ὑδρὸς κομίζοντες ὑδροφόροι.

Τυχαίως στρέψας τὸ βλέμμα ὁ νεανίας καὶ ἰδὼν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔρημον ἀνθρώπων, δικυθύνθη πρὸς αὐτό, εὐρῶν δὲ καὶ θέσιν κατάλληλον, ὑψωμάτι ἀπηλλαγμένον πηλοῦ καὶ ἄλλης ἀκαθαρσίας, ἐπλησίασεν, ἐκόμβωσε τὸν ἐπενδύτην του, διότι, προϊούσης τῆς νυκτός, τὸ ψῦχος ἤρξατο καθιστάμενον δριμύτερον, καὶ, στηρίξας τὰ νῶτα ἐπὶ τινος ἰτέας, φουμένης εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ, ἀπεφάσισεν ἐκεῖ νὰ περιμείνῃ, ὑπ' οὐδενὸς παρενοχλούμενος.

Ἦδη δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ δώσωμεν εἰκόνα τοῦ ἥρωος ἡμῶν, ὅστις παρέσχεν εἰς ἡμᾶς μὲν ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν δύο κεφάλαια, εἰς τοὺς ἀναγνώστας δὲ ἡμῶν αἰτίαν ἀπωλείας λεπτῶν τινῶν τῆς ὥρας, ἴσως πολυτίμων.

Ἀνάστημα μᾶλλον πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἀποκλίνων, κόμη μέλαινα καὶ οὐλή, καταβαίνουσα μέχρι τοῦ περιτραχηλίου καὶ καθιστώσα καταφανεστέρην τὴν λευκότητα τῆς χροιάς τοῦ προσώπου, μέτωπον εὐρὸν καὶ λεῖον, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ πλήρεις θεληγῆτρου, προφυλασσόμενοι ὑπὸ σφύρων, διαγραφουσῶν τόξα καὶ σκιαζόμενοι ὑπὸ βλεφαρίδων μεγάλων, καμπύλων καὶ πυκνῶν, μύσταξ λεπτός καὶ μέλας, προσθέσατε εἰς πάντα ταῦτα καὶ ἰδιάζουσάν τινα χάριν καὶ γλυκύτητα, καὶ ἰδοὺ τὸ σύνολον τοῦ ἥρωος μου.

Ἦτο ἐκ τῶν προνομιούχων ἐκείνων ἀνθρώπων, οὓς βλέπων τις ἀδύνατον νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

— Ἰδοὺ ποιητῆς ἢ καλλιτέχνης!

Ἔστη ἐκεῖ, ἀκινήτων καὶ ἀποθαυμάζων τὸ ὠραῖον τῆς νυκτός, σπανίας διὰ χειμῶνα, φέρων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν διάττερον οὐρανόν.

Ὁ ποταμὸς ἔρρει μεγαλοπρεπῆς καὶ ἤρεμος, μόνον δὲ κάτωθεν τῆς γεφύρας θορυβῶν· οἱ ἀστέρες ἐμάρμακρον ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀντανακλώμενοι εἰς τὰ βεῖθρα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ αἱ ἀκτίνες τῆς σιλήνης ἐπαίζον, λουόμεναι, ὡς νύμφαι, ἐν τοῖς ἴαμασιν αὐτοῦ.

Η ΕΙΚΩΝ

Ἄπέναντι τοῦ νέου, ἐπὶ τῆς γερύρας, πλῆθος ἀνθρώπων ἀνήχετο καὶ κατήχετο, ἤκούοντο οἱ κώδωνες τῶν διαδαινόντων ἵππων καὶ ἤμιόνων, μακρὰν δὲ ἐν τῇ ἀπέναντι ὄχθῃ, ὡς ἐν ἀπόπτῳ, διέκρινε τὰς ὑδροχαρεῖς ἰτέας, τὰς φουμένας κατὰ μυριάδας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἐβρου, καμπτούσας τοὺς κλῶνας, ὡς εἰ ἤθελον νὰ προσενέγκωσιν ἀσπασμὸν εἰς τὸ ζωογονοῦν αὐτὰς καὶ παρέχον τὴν δροσερότητα ὕδωρ.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἤκουε τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀμιλιῶν τοῦ ἐξερχομένου τοῦ διοικητηρίου πλῆθος βόμβων.

Ἐνταῦθα μόνον τὸ ἀνήσυχόν πως μέτωπον τοῦ νεανίου ἐφαιδρύνθη ἢ, τοῦλάχιστον, ἐφάνη ἀποβάλλον τὴν σκιὰν τῆς μελαγχολίας, ὑφ' ἧς ἐκαλύπτετο μέχρι τοῦδε.

Ἀπὸ τοῦ βρεμβασμοῦ, εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένος, ἀπέσπασαν αὐτὸν ἐπυσημῖαι καὶ ἐπιδοκιμαστικοὶ κρότοι χειρῶν, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ φωναὶ καὶ θόρυθοι, ἀνθρώπων πολλῶν ὁμοῦ. Ἐκ τούτου ἐνόησεν, ὅτι τὸ θέατρον ἐτελείωσε.

Πάραυτα, καταλιπὼν τὴν θέσιν του, διευθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν φέρουσαν εἰς τὸ διοικητήριον δίοδον. Ἐφάνετο ὅτι ἐβάδιζεν εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐὰν παρατήρει τις αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, θὰ διέκρινε μεθ' ὁποίας ταχύτητος τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπιπτεν ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον ἐκ τῶν ἐξερχομένων τοῦ καφενείου.

Περιεπάτει οὕτως, ὅτε:

— Ἄ! εὖγε! εὖγε, Πέτρε! ἤκουσε φωνὴν τινα, λέγουσαν αὐτῷ. Οὕτω λησμονεῖς τοὺς φίλους σου; . . .

Ὁ ἀποταθείς πρὸς αὐτὸν ἦτο νεανίας, ὅστις, καίπερ εὐρωπαϊστὴ ἐνδεδυμένος, ἐξ ὄλου ὁμῶς τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφάνετο ἀνήκων εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Προφήτου.

— Ἐγὼ, Ἀχμέτ! . . . ἐψέλλισεν ὁ νεανίας ἡμῶν, μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν τινὰ πειστικὴν.

— Σὺ, βέβαια, ὑπερήφανε! ἦλθα δύο τρεῖς φορές εἰς τὴν οἰκίαν σου, πλὴν μόνον τὴν γραῖαν ὑπηρετρίαν σου εὖρον. Ποῦ ἦσθ;

— Ἐλείπον, φίλτατε Ἀχμέτ, ελείπον· εἶχον ὑπάγη εἰς τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας Παρασκευῆς χάριν διασκεδάσεως καὶ διὰ νὰ ζωγραφίσω τοποθεσίας τινάς. Ἠξέυρεις τὴν μανίαν μου..

— Πῶς ὄχι; ἀλλὰ ταξείδιον τὸν χειμῶνα; . . .

— Ἄ! ταξείδιον! δύο ὥρων ἀποστάσεις! . . .

— Ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσῃς οὕτω, νὰ δραπατεύσῃς, χωρὶς νὰ μᾶς τὸ κάμησιν γνωστόν!

(Ἐπεται συνέχεια)

Α. ΕΝΓΑΛΗΣ.

Ἐνῶ ἐπανερχεσθε τὸ ἐσπέρας οἶκοι, κεκμηκῶς, στενοχωρημένως, μελαγχολικός, καὶ διαλογίζεσθε ὅτι ὁ ὕπνος σας θὰ ἦναι ταταραγμένος, διέρχεσθε αἰφνης ἀπὸ ὁδοῦ σκοτεινῆς καὶ ἐρήμου, ὅπου πολλάκις τὸ κατηραμένον τῶν στρατιωτῶν *Τίς εἶ*; προστίθεται εἰς τὴν ἀνίαν ὑμῶν ἐπαυξάνον τὴν κατέχουσαν ὑμᾶς δυσθυμίαν, καὶ ὁμῶς ἐὰν ἀκούσητε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξ ἡμιανοιγμένου παραθύρου μελωδίαν κλειδοκυμβάλου ἢ ἄλλου τινος μουσικοῦ ὄργανου καλῶς ἢ ἡδέως ἐκτελουμένην, δὲν ἀμφισβάζω, ὅτι θέλετε σταματήσει.

Ἦδη, ἐὰν τὸ ἐν τεμάχιον διαδεχθῇ ἕτερον, καὶ τὴν μελωδίαν ἀκολουθήσῃ φωνὴ γλυκεῖα, ἢ μελαγχολία ὑμῶν μετατρέπεται ἐπὶ τὸ γλυκύτερον καὶ καταλαμβάνεσθε ὑπὸ νάρκης, ὡς νὰ ἦσθε ὑμεῖς ὁ ἄδων.

Παραδεδομένος οὕτω εἰς τοὺς ἤχους, αἰτίνες σᾶς συγκινοῦσαι, αἰσθάνεσθε ἀνακουφιζομένην τὴν θλίψιν, ἣτις ἐδάρινε τὴν ψυχὴν σας, ἣτις μόνον τὴν μουσικὴν ἐννοεῖ.

Παρόμοιόν τι ἠσθάνθη καὶ Ῥαῦμόνδος ὁ ζωγράφος ἐσπέραν τινα, ὅτε καθήμενος ἐν μιᾷ τῶν δεινροστοιχιῶν τοῦ Κεραμικοῦ παρατήρησε νεανίδα ἀκόλουθοῦσαν αὐτὸν ἐλαφρῶ βήματι. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἀνελάμβανεν οὕτως εἰπεῖν ἐκ μεγάλης λύπης· εἶχε χάσει τὸν πρῶτον αὐτοῦ φίλον, καλλιτέχνην ὡς αὐτόν, καὶ μουσικόν, ὃν ἐκλαίον ἔτι μᾶλλον ὡς ἀποθανόντα νέον. Ἐκτοτε λοιπὸν τὰ πάντα ἀπῆρσκον αὐτῷ.

Ἄλλ' ἢ διαδάτις δὲν τῶ ἀπῆρσε, ἀπ' ἐναντίας τὸ ὄραϊον καὶ λεπτόν ἀνάστημά της, οἱ ζωποῖ καὶ ἡδεῖς ὀφθαλμοὶ της, κλειόμενοι ὀλίγον ὅπως κάλλιον ἰδῶσι, τὸ στόμα αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λεπτὸν μειδίαμα ἐπεφαίνετο, ἤρσαν αὐτῷ. — Τέλος, ἦτο ἡ πρώτη εὐχάριστος ἐντύπωσις ἣν ὁ Ῥαῦμόνδος ἠσθάνθη μετὰ μακρὸν χρόνον — ἀνεζωογονήθη καὶ ὡς ὁ ἀσθενὴς πύγνυμῶναι τὸν ἥλιον ὅστις διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν ἐθέρμανεν.

Ἐπανελθὼν οἶκοι, ἐζωγράφησε τὴν εὐτυχῆ ἐμφάνισιν ἐπὶ τινος φύλλου τοῦ λευκώματός του. Ἡ γραφὴς του ἔτροχεν, ὡσεὶ τὸ χαραττόμενον ὑπῆρχεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου πρὸ πολλοῦ χαραχθέν. Ἄ! εἶπε θεωρῶν τὸ σκιαγράφημά του, δὲν εἶναι τοῦτο!

Ἴσως νομίση τις, ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος. — Οὐδόλω.

Ὁ Ῥαῦμόνδος οὐδέποτε ἐζήτησε νὰ ἐπανιδῇ τὴν ἀγνωστον ἢ τύχην ὁμῶς ἐπενήργει, συννητήθησεν πολλάκις, καὶ

πάντοτε ὡσεὶ θέλουσα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Παραδείγματος χάριν, τὴν παρατήρησε ἡμέραν τινα εἰς τὸ Μουσεῖον, ἐν τινι δημοσίᾳ ἐκθέσει· παρὰ τὴν γωνίαν στοᾶς τινος ὑπῆρχε μικρὰ τις εἰκὼν ὑπ' αὐτοῦ ζωγραφηθεῖσα, ἣτις πράγματι ἤξιζε νὰ τεθῇ ἐν τόπῳ καταλληλοτέρῳ, καὶ ὁμῶς οὐδεὶς ἐβλεπεν αὐτήν. Αὕτη ὁμῶς τὴν ἀνεκάλυψε, καὶ ἤρξατο ἐξετάζουσα αὐτήν. Τί κρῖμα! εἶπεν εἰς τὴν συνοδεύουσαν αὐτήν· μία τόσον ὀραία εἰκὼν! Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἡ νεανίς ἐστρεψέ, καὶ προσέκλινεν ἐλαφρῶς. Ἠνύνησε, καὶ ἂν καὶ προδοθεῖσιν, νύχαριστήσῃ, ὅτι ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης ἤκουσε ἕνα τοῦλάχιστον ἐπαινον διὰ τὴν τοσοῦτον παραγνωρισθεῖσαν εἰκόνα του.

Σᾶς λέγω, ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα. — Τὸ πᾶν ὁμῶς ἠδύνατο νὰ πράξῃ δι' αὐτήν. — Ἐσπέραν τινα ἰδίως ἀκούων αὐτήν ἐν τινι συναυλίᾳ ἄδουσιν ἤχόντινα συντεθέντα ὑπὸ τινος φίλου του, ὃν παρ' οὐδενὸς πρότερον εἶχεν ἀκούσει ἄδόμενον: Πόσον θὰ εὐχονταὶ ὑπὲρ σοῦ οἱ φίλοι σου, εἶπεν, ἀφοῦ ἐγώ, ὅστις μόλις σὲ εἶδον, σοὶ εὐχομαι ἐκ καρδίας νὰ ἦται εὐτυχὴς!

Ὁ Ῥαῦμόνδος ἐπιστρέφων ἀπὸ μακρὸν ταξείδιον, ἀπεβιβάσθη εἰς Διέπτην, κεκμηκῶς ἐξ ὄσων εἶδεν. Τὸ πρῶτον πάλιν ἄτομον τὸ παρουσιασθὲν αὐτῷ ἦτο ἐκείνη, ἣτις περιεπάτει εἰς τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου πρὸς ὃν ὠμίλει μὲ τὸ ὕφος μεθ' οὗ συνήθως ὀμιλοῦσιν οἱ νεόνυμφοι. Χαῖρε! εἶπεν αὐτῇ ὁ Ῥαῦμόνδος, καλὴ μου τύχη, σὲ καὶ τὴν Γαλλίαν δὲν εἶδον πρὸ καιροῦ. Παρατήρησεν ὁμῶς, ὅτι ἐφαίνετο πάσχουσα καὶ καταβεβλημένη, θεωρῶν δὲ τὸν νεαρὸν σύζυγόν της, ἀνέγνωσε ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἀνησυχίαν τινα. Κακῶς πράττει, εἶπε, νὰ τὴν ἀφίνη εἰς τὴν ὑγρασίαν τῆς θαλάσσης. Ἐβάδισεν ἐπὶ τινα ὥραν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ ἀκούων νὰ ὀμιλῶσι πλέον. — Τοῦς ἐνοχλῶ, ἐσκέρθη, καὶ, ταχύνας τὸ βῆμα, τοὺς ἀπεχαιρέτισεν ἀπὸ βᾶθους καρδίας.

Ἐξ μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ Ῥαῦμόνδος εἰργάζετο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ συναδέλφου τοῦ τινος. Γέρων τις εἰσέρχεται καὶ λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ εἶπε λέξεις τινὰς χαμπλῆ τῆ φωνῆ. Δὲν δύναμαι, ἀπεκρίθη ἐκείνος, δὲν ἔχω καιρὸν, ἀλλ' ἰδοὺ ὁ φίλος μου, ὅστις θὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο κάλλιον ἐμοῦ.

Ὁ γέρων ἐπλησίασε τὸν Ῥαῦμόνδον καὶ ἐξηγήθη. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἔλαβε τὸ πύξιδιον, τὴν ἀναγκαίαν ὀθόνην καὶ τοὺς χρωστῆρας, καὶ τὸν ἠκολούθησε.

Ἐφθασε πρὸ οἰκίας πλουσίου ἐξω-